

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซียร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซียร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน \(หน้านี้\)](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

บทบัญญัติว่าด้วยคำปฏิญาณ รวมถึงคำปฏิญาณของนาซียร์ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าบทบัญญัติหลายประการในโตราห์พึ่งพาพระวิหารที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพียงใด เมื่อพระวิหาร แท่นบูชา และระบบปุโรหิตเลวีถูกนำออกไป คำปฏิญาณเหล่านี้จึงไม่สามารถทำให้ครบถ้วนได้ในปัจจุบัน ความพยายามสมัยใหม่ที่จะเลียนแบบหรือ “ทำให้เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ” โดยเฉพาะคำปฏิญาณของนาซียร์ ไม่ใช่การเชื่อฟัง แต่เป็นสิ่งประดิษฐ์ พระบัญญัติกำหนดว่าคำปฏิญาณเหล่านี้คืออะไร เริ่มต้นอย่างไร สิ้นสุดอย่างไร และต้องทำให้เสร็จสิ้นต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร หากไม่มีพระวิหาร ก็ไม่มีคำปฏิญาณใดในโตราห์ที่สามารถสำเร็จได้ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา

พระบัญญัติทรงกำชับเรื่องคำปฏิญาณอย่างไร

พระบัญญัติคือเรื่องคำปฎิญาณอย่างจริงจังที่สุด เมื่อบุคคลถวายคำปฎิญาณต่อพระเจ้า คำปฎิญาณนั้นกลายเป็นพันธะผูกมัดที่ต้องทำให้เป็นจริงตามที่ได้กล่าวไว้ทุกประการ (กันดารวิถี 30:1-2; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21-23) พระเจ้าทรงเตือนว่าการผิดผ่อนหรือไม่ทำให้คำปฎิญาณสำเร็จเป็นบาป แต่การทำให้คำปฎิญาณสำเร็จไม่ใช่เรื่องภายในใจหรือเรื่องเชิงสัญลักษณ์ — ต้องมีการกระทำ ต้องมีของถวาย และต้องเกี่ยวข้องกับสถานนมัสการของพระเจ้า

คำปฎิญาณจำนวนมากรวมถึงเครื่องบูชาขอบพระคุณหรือเครื่องบูชาตามสมัครใจ ซึ่งหมายความว่าคำปฎิญาณต้องถูกทำให้สำเร็จที่แท่นบูชาของพระเจ้า ณ สถานที่ที่พระองค์ทรงเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-7; 12:11) หากไม่มีแท่นบูชา ก็ไม่มีคำปฎิญาณใดที่จะถูกทำให้ครบถ้วนได้

คำปฎิญาณของนาซิร์: บทบัญญัติที่ต้องอาศัยพระวิหาร

คำปฎิญาณของนาซิร์เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของบทบัญญัติที่ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในปัจจุบัน แม้ว่าพฤติกรรมภายนอกบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับมันยังสามารถถูกเลียนแบบได้ กันดารวิถี 6 อธิบายคำปฎิญาณของนาซิร์อย่างละเอียด และบทนั้นแยกความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง “สัญญาภายนอกของการแยกตัว” กับ “ข้อกำหนดที่ทำให้คำปฎิญาณมีผลต่อพระเจ้า”

สัญญาภายนอกประกอบด้วย:

- แยกตัวจากเหล้าองุ่นและผลิตภัณฑ์องุ่นทุกชนิด (กันดารวิถี 6:3-4)
- ปลอยผมให้ยาว โดยไม่ให้มีมีดโกนแตะศีรษะ (กันดารวิถี 6:5)
- หลีกเลี้ยงมลทินจากศพ (กันดารวิถี 6:6-7)

แต่ไม่มีพฤติกรรมเหล่านี้ที่สร้างหรือทำให้คำปฎิญาณของนาซิร์สำเร็จได้ ตามพระบัญญัติ คำปฎิญาณจะครบถ้วน — และเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า — ก็ต่อเมื่อบุคคลไปยังสถานนมัสการและนำของถวายที่กำหนดไว้ไปถวาย:

- เครื่องเผาบูชา
- เครื่องบูชาไถ่บาป
- เครื่องบูชาสามัคคีธรรม
- เครื่องบูชาธัญพืชและเครื่องดื่มบูชา

เครื่องบูชาเหล่านี้ถูกบัญชาให้เป็นข้อสรุปที่จำเป็นของคำปฎิญาณ (กันดารวิถี 6:13-20) หากไม่มีสิ่งเหล่านี้ คำปฎิญาณย่อมไม่เสร็จสิ้นและไม่ถูกต้อง พระเจ้ายังทรงกำชับให้มีของถวายเพิ่มเติมหากเกิดมลทินโดยอุบัติเหตุ ซึ่งหมายความว่าคำปฎิญาณไม่อาจดำเนินต่อหรือเริ่มใหม่ได้หากไม่มีระบบพระวิหาร (กันดารวิถี 6:9-12)

นี่คือเหตุผลที่คำปฏิญาณของนาซีร์ไม่สามารถมีอยู่ได้ในปัจจุบัน บุคคลอาจเลียนแบบการกระทำภายนอกบางอย่างได้ แต่ไม่อาจเข้าสู่คำปฏิญาณ ดำเนินคำปฏิญาณ หรือทำให้คำปฏิญาณสำเร็จตามคำจำกัดความของพระเจ้าได้ หากไม่มีแท่นบูชา ระบบปุโรหิต และสถานนมัสการ ก็ไม่มีคำปฏิญาณของนาซีร์ — มีเพียงการเลียนแบบของมนุษย์เท่านั้น

อิสราเอลเชื่อฟังอย่างไร

ชาวอิสราเอลที่สัตย์ซื่อซึ่งทำคำปฏิญาณของนาซีร์ได้เชื่อฟังพระบัญญัติตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาแยกตนเองตลอดช่วงเวลาของคำปฏิญาณ หลีกเลียงมลทิน แล้วขึ้นไปยังสถานนมัสการเพื่อให้คำปฏิญาณสำเร็จด้วยของถวายที่พระเจ้าทรงกำหนด แม้แต่มลทินโดยอุบัติเหตุก็ต้องมีของถวายเฉพาะเพื่อ “รีเซต” คำปฏิญาณ (กัณดารวิถี 6:9-12)

ไม่มีชาวอิสราเอลคนใดเคยทำให้คำปฏิญาณของนาซีร์สำเร็จในธรรมศาลาของหมู่บ้าน ในบ้านส่วนตัว หรือในพิธีเชิงสัญลักษณ์ ต้องทำที่สถานนมัสการที่พระเจ้าทรงเลือกเท่านั้น

เรื่องเดียวกันนี้เป็นจริงสำหรับคำปฏิญาณอื่น ๆ การทำให้สำเร็จต้องมีเครื่องบูชา และเครื่องบูชาต้องอาศัยพระวิหาร

เหตุใดคำปฏิญาณเหล่านี้จึงไม่สามารถเชื่อฟังได้ในปัจจุบัน

คำปฏิญาณของนาซีร์ — และคำปฏิญาณทุกอย่างในโตราห์ที่ต้องอาศัยของถวาย — ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในปัจจุบัน เพราะแท่นบูชาของพระเจ้าไม่มีอยู่อีกต่อไป พระวิหารถูกนำออกไป ระบบปุโรหิตไม่ได้กำลังปรณินบัติ สถานนมัสการไม่ปรากฏ และเมื่อไม่มีสิ่งเหล่านี้ การกระทำสุดท้ายที่จำเป็นของคำปฏิญาณก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้

โตราห์ไม่อนุญาตให้ “ยุติคำปฏิญาณของนาซีร์แบบฝ่ายจิตวิญญาณ” โดยไม่มีของถวาย ไม่อนุญาตให้ครุสมัยใหม่สร้างตอนจบเชิงสัญลักษณ์ พิธีทางเลือก หรือการตีความส่วนตัว พระเจ้าทรงกำหนดวิธีที่คำปฏิญาณต้องจบ และพระองค์ทรงนำวิถีทางแห่งการเชื่อฟังออกไปเอง

ด้วยเหตุนี้:

- ไม่มีผู้ใดในวันนี้สามารถทำคำปฏิญาณของนาซีร์ได้ตามโตราห์
- ไม่มีคำปฏิญาณใดที่ต้องอาศัยของถวายสามารถทำให้สำเร็จได้ในปัจจุบัน
- ความพยายามเชิงสัญลักษณ์ใด ๆ ในการเลียนแบบคำปฏิญาณเหล่านี้ไม่ใช่การเชื่อฟัง

บทบัญญัติเหล่านี้ยังคงเป็นนิรันดร์ แต่การเชื่อฟังเป็นไปไม่ได้จนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูพระวิหาร

พระเยซูไม่เคยทรงยกเลิบทบบัญญัติเหล่านี้

พระเยซูไม่เคยทรงยกเลิบทบบัญญัติเรื่องคำปฐกฏาณ พระองค์ทรงเตือนให้หลีกเลี่ยงคำปฐกฏาณที่ไม่รอบคอบเพราะความผูกมัดของมัน (มัทธิว 5:33-37) แต่พระองค์ไม่เคยทรงนำข้อกำหนดแม้แต่ข้อเดียวที่เขียนไว้ในกันดารวิถีหรือเฉลยธรรมบัญญัติออกไป พระองค์ไม่เคยบอกศิษย์ว่าคำปฐกฏาณของนาซ็รลัสมัย หรือว่าคำปฐกฏาณไม่ต้องอาศัยสถานนมัสการอีกต่อไป

การที่เปาโลโกนศีรษะ (กิจการ 18:18) และมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายการชำระให้บริสุทธิ์ในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 21:23-24) ยืนยันว่าพระเยซูไม่เคยทรงยกเลิบทบบัญญัติเรื่องคำปฐกฏาณ และก่อนการทำลายพระวิหาร ชาวอิสราเอลยังคงทำให้คำปฐกฏาณของตนสำเร็จตามที่โตราห์กำหนดอย่างเคร่งครัด เปาโลไม่ได้ทำให้สิ่งใดสำเร็จเป็นการส่วนตัวหรือในธรรมศาลา แต่เขาไปกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังพระวิหาร และไปยังแท่นบูชา เพราะพระบัญญัติกำหนดว่าสถานที่ใดที่คำปฐกฏาณต้องถูกนำไปสู่ข้อสรุป โตราห์กำหนดว่าคำปฐกฏาณของนาซ็รคืออะไร และตามโตราห์ ไม่มีคำปฐกฏาณใดสามารถทำให้สำเร็จได้หากไม่มีของถวายที่สถานนมัสการของพระเจ้า

การเชื่อฟังเชิงสัญลักษณ์คือการไม่เชื่อฟัง

เช่นเดียวกับเครื่องบูชา เทศกาล ทศางค์ และบทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ การนำพระวิหารออกไป บังคับให้เราต้องให้เกียรติบทบัญญัติเหล่านี้ — ไม่ใช่โดยการประดิษฐ์สิ่งทดแทน แต่โดยการปฏิเสธที่จะอ้างว่าได้เชื่อฟังในเมื่อการเชื่อฟังเป็นไปไม่ได้

การเลียนแบบคำปฐกฏาณของนาซ็รในวันนี้ด้วยการปล่อยผมยาว งดเหล้าองุ่น หรือหลีกเลี่ยงงานศพ ไม่ใช่การเชื่อฟัง แต่เป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ที่ตัดขาดจากบทบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานจริง ๆ หากไม่มีของถวายที่สถานนมัสการ คำปฐกฏาณก็ไม่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้น

พระเจ้าไม่ทรงรับการเชื่อฟังเชิงสัญลักษณ์ ผู้ที่ยาเกรงพระเจ้าไม่ประดิษฐ์สิ่งทดแทนสำหรับพระวิหารหรือแท่นบูชา แต่ให้เกียรติพระบัญญัติด้วยการยอมรับขีดจำกัดที่พระเจ้าเองทรงกำหนดไว้

เราเชื่อฟังสิ่งที่เชื่อฟังได้ และให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้

คำปฐกฏาณของนาซ็รเป็นสิ่งบริสุทธิ์ คำปฐกฏาณโดยทั่วไปก็เป็นสิ่งบริสุทธิ์ ไม่มีบทบัญญัติใดถูกยกเลิก และไม่มีสิ่งใดในโตราห์บอกว่าต่อไปจะถูกแทนที่ด้วยการปฏิบัติเชิงสัญลักษณ์หรือความตั้งใจภายใน

แต่พระเจ้าทรงนำพระวิหารออกไป ดังนั้น:

- เราไม่สามารถทำให้คำปฐกฏาณของนาซ็รสำเร็จได้

- เราไม่สามารถทำให้คำปณิธานที่ต้องอาศัยของถวายสำเร็จได้
- เราให้เกียรติบทบัญญัติเหล่านี้ด้วยการไม่แสวงว่าทำให้สำเร็จด้วยสัญลักษณ์

การเชื่อฟังในวันนี้คือการรักษาบทบัญญัติที่ยังสามารถรักษาได้ และให้เกียรติบทบัญญัติอื่น ๆ จนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูสถานนมัสการ คำปณิธานของนาซียังคงถูกเขียนไว้ในพระบัญญัติ แต่ไม่สามารถเชื่อฟังได้จนกว่าแทนบูชาระดับขึ้นอีกครั้ง